

дѣлото за разторжение бракътъ, Духовното Началство употребява всички зависящи отъ него сръдства, за да примири спорящите се страни.

Браковетѣ се разторгаватъ:

а. Когато сж не законни;

б. Когато едно отъ бракосъчитавшитѣ се лица отсхтствува дълго врѣме;

в. Когато едно отъ бракосъчетавашитѣ се лица се обвинява отъ другото за престѣпление противъ бракътъ, прѣдвидѣнно въ Църковнитѣ Постановления, и обвинението се докаже.

XVI.

За расторжението на незаконни бракове.

3). Когато се докаже, че бракътъ е станалъ безъ съгласието и противъ волята на едно отъ бракосъчитавшитѣ се лица, което се е насилило, иска расторжението на бракътъ, такъвъ бракъ, може да се разторгне, а виновницитѣ въ насилието се испращатъ до Гражданската Власть за наказание.

Священникътъ, който е извършилъ подобно бракосъчитание, ако е знаелъ за насилието, наказва се отъ Духовното Началство.

4). Когато се докаже, че бракосъчетавашитѣ се намиратъ помѣжду си въ сродство, което се запрещава отъ Църковнитѣ Правила и Постановления, бракътъ се расторгава.

5). Ако нѣкое лице, мъжъ или жена, свързано вече съ законни брачни връски, не унищожени законно, дързне да встѣпи въ другъ бракъ, — тоя послѣднийтъ бракъ, като не законенъ, унищожавя се и се въстановява първийтъ законенъ бракъ, и виновното лице се предава на Гражданската Власть за наказание.

Ако изоставяното отъ първийтъ бракъ лице нежелаетъ да живѣе съ лицето, което е встѣпило въ другъ, не законенъ, бракъ, позволява се на невинното лице да встѣпи въ другъ бракъ.

6). Ако би и двѣтѣ или едното отъ бракосочетавашитѣ се лица да сж страдали прѣди бракосъчетанието си отъ лудостъ или епилепсия, неизцелими, бракътъ заключенъ мѣжду такива лица, може да се разторгне, а виновнитѣ въ това се прѣдсѣдватъ отъ Законътъ.